

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam po nj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo "Slovenskega Gospodarja" v Mariboru. — List se dopušča do odpovedi. — Udje "Katoliškega društva" dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petitive za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglašne primeren pepust. Inserati se sprejemajo do torka opoldne. — Ne zaprite reklamacije so poštnine proste.

Pred velikimi dogodki.

Na pragu velike bitke v Galiciji. — Naša armada ima ugodno stališče. — General Auffenberg navdušuje vojake. — Kaj pripovedujejo slovenski junaki. — Častniki iz Nemčije hvaležijo slovenske vojake. — Nova zmaga generala Hindenburga. — Črnogorci in Srbi pri Foči odbiti. — Dva srbska bataljona ujeta. — Srbi nevoljni na Ruse. — Trosporazum preti Turčiji z vojsko. — Na Francoskem še bitka ni končana. — Antwerpen pred padcem. — Posamezni slučaj kolere v Avstro-Ogrski. — Grozen potres v Aziji.

Armada molilcev.

V hudih časih živimo. Kri se prelija na bojnih poljih. Sovražniki nas obdajajo od vseh strani. Lakota, kuga trka na naše duri. Naše upanje v teh dnevih stiske in groze je naša armada, ki se bori pogumno in vstrajno za dom in cesarja.

Vemo pa: „Ako Gospod ne zida hiše, zaman se trudijo, ki jo zidajo“. Zato se obračamo zaupno k Bogu, da blagoslovi naše avstrijsko orožje in mu da zmago. Zatekamo se k Bogu zlasti v tem mesecu po priprošnji preblašene Device Marije, Kraljice sv. rožnega venca. Mesec oktober, posvečen sv. rožnemu vencu, naj zbere vse Marijine otroke v armado molilcev. Že od nekdaj se molji v vsaki dobri slovenski hiši zvečer skupno rožni venec, zlasti po zimi. Kjer se to dozda še ni zgodilo, tam začnite sedaj! Kjer imate vaško kapelico ali v hiši kako Marijino podobo, tam ji zažgite sedaj po večerih luč, ki naj vas opominja k goreči molitvi. Naj bodo to kresje, ki bodo goreli po vsej slovenski domovini v znamenje, da se dvigajo naša srca zaupno k Mariji, ki je že tolikokrat izprosila zmago katoliškemu orožju. Naši sinovi, bratje in očetje, se borijo z orožjem v roki proti sovražnikom, mi doma se pa strnimo v močno armado molilcev, da nam po Marijini priprošnji nakloni Bog zmago in časten mir!

Naši poslanci opravičeni.

Zadnja leta so godrnjali že marsikateri stanovi radi velikih bremen, katera smo nosili davkoplačevalci za vojaštvo in oboroževanje. Vsako leto so stavile vojaške oblasti in vlada večje zahteve na ljudske zastopnike v delegacijah in državnem zboru. Kakor vidimo sedaj v resnih časih svetovne vojske, so bile te zahteve vojaških oblasti in vlade popolnoma upravičene. Pametni in razsodni zastopniki so tudi stali vedno na stališču, da mora biti država na vse pripravljena, naj stanejo priprave, kar hočejo.

Sedaj, ko vsakdo, tudi manj šolan človek, vidi, koliko škode bi se lahko celi državi povzročilo, če bi ne bila tako preskrbljena z vsemi sredstvi, kar jih potrebuje vojaštvo in vojski, pač z mirno vestjo in lahkim srem opozarjamo naše čitatele na stališče, katero so zavzemali pri vsaki priliki zastopniki Slov. Kmečke Zveze. Kadarkoli je prišla od strani vlade predloga za vojaške potrebščine, so glasovali do zadnjega moža za njo. Nešteto krat so bili ljudski slovenski poslanci v najhujšem boju z vlado, toda vsikdar so ji dovolili vse, kar je potrebovala za oboroževanje. Še več: pozabili se nismo, da so bili poslanci večkrat v najhujši obstrukciji. Ostavili so jo takoj, če je bilo treba dovoliti novih rekrutov, velikih svot za ladje in za vojaško opravo. Politični nasprotniki so zaradi tega napadali poslance S. K. Z. Toda oni so vedno dobro preudarjali kot zvesti državljani, da je nujna potreba, da se država oborožuje, če se morajo davkoplačevalci nositi tako velika bremena. Kako smotreno, zares patrijotično delo so poslanci s tem nastopom izvrševali, dokazuje dovolj svetovna vojska.

Ljudje božji! Pomislite samo, kako bi se državi, cesarski rodovini in vsem državljanom godilo, če bi ne bila Avstrija tako sborožena in na vse pripravljena že več let sem. Že l. 1908. bi bili Srbi in Rusi planili nad nas, če bi ne bili vedeli, da smo dobro pripravljeni. Kako bi se nam sedaj godilo, ko mrgoli sovražnikov na vseh mejah! Ti bi planili nad nas, pustili naša polja, plenili naše domove. Izgubilo bi ljudstvo v kratkem času svoje imetje. Bremana, ki smo jih nosili kot davkoplačevalci, se nam povračujejo že sedaj stotero. Na Spodnjem Štajerskem in pa na Kranjskem imamo mnogo ubogih, ravnih beguncev, ki so morali bežati iz izhodne Galicije, z meje, kjer nastopa kruti sovražnik. Poglejte te siromake! Prej so živeli mirno na svojih domovih kakor vi sedaj; uživali so srečo med svojimi ljudmi pod mogočnim varstvom države; sedaj pa bežijo v tuje kraje, da bi bili varni pred Rusi. Na hrbtu nese žena vse imetje, zavezano v culico; mož vodi vse premoženje seboj, to so sestrčani, ubogi otroci. Žena išče svojega moža, mož svojo ženo, otroci svoje stariše; izgubili so na begu drug drugega. Lepo polje, ki je bilo njih last, je v pesteh sovražnika, lepi domovi, ki so jim nudili varno streho, so čisto porušeni do tal. Iz teh dogodkov in lastne izkušnje bodeš spoznal slovensko ljudstvo, kaj ti ščiti oboroženi vojak. Vse, kar imaš, ti zamore ohraniti presviti cesar le tedaj, če ima dovolj oboroženo in močno armado. Za to je pa treba denarja, je treba žrtev.

Vojaki prihajajo ranjeni domov; ti lahko pričujete, kako lepo so se uporabile velikanske svote, katere so dajali davkoplačevalci za vojaštvo. Ko se je odzvalo na stotisoče, da, milijon krepkih sinov države, pozivu svojega vladarja in so prihiteli v skupna zbirališča, je bilo za vsakega vse pripravljeno. Ogromna množica je stala v nekaj dneh popolnoma oskrbljena z vsem za vojsko. Ali bi bilo to mogoče, če se ne bi bilo skrbelo že poprej leta in leta? Človek občuduje vse te priprave; vse je šlo gladko izpod rok. Vojaška oblast zasluži v tem oziru vse priznanje. Ranjenci pa lahko pričujejo tudi, kako je bilo za nje povsod olajšano njih stanje. Z veseljem povdarjajo in s hvaležnostjo se spominjajo skrbne postrežbe po bolnišnicah. Za take vsestranske priprave je treba dela in dela, je treba denarja.

Iz vseh dogodkov dosedanje vojske se torej učimo, da so bila bremena, katera smo nosili za vojaštvo, le dobro naložen denar. Ljudstvu se vrača v stoteri obliki. Smatrali smo za potrebno, da opozorimo ljudstvo ravno sedaj na ta dejstva, ko vidi lahko samo, za kako važne potrebščine je plačevalo svoje davke. Prepričani smo pa tudi, da bode naša dobro, svojem cesarju udano kmečko ljudstvo, vedno razumelo zavrniti politične nasprotnike, ki bi si drznili, napadati poslance Slovenske Kmečke Zveze, kadar bodo zopet rade volje dovolili kake kredite za vojaštvo in oboroževanje.

Avstrijsko-srbsko bojišče.

Maribor, dne 6. oktobra.

Naši boji proti Srbom in Črnogorcem so uspešni. General Potiorek, poveljnik naših čet v Bosni in Hercegovini, je izdal dne 2. oktob-

ra uradno poročilo, v katerem pravi, da naše napadalno prodiranje v Srbijo napreduje na celi črti, si cer počasi, a vstrajno. Srbi in Črnogorci pošiljajo svoje četaške oddelke v Bosno, kjer ni dovolj močnih avstrijskih čet. A ti upadi so brezpomembni. Našim se je posrečilo, da so zajeli zadnje dni meseca septembra cel srbski četaški bataljon, ki je pri Sandžaku udril v Bosno; tudi na severni strani srbskega bojišča (ob Drini) je padel drug srbski bataljon v naše roke. Naši so zajeli več srbskih topov in drugega gradiva. Avstrijeem se je posrečilo, da so ob hercegovski meji v petek, dne 2. oktobra, prišli za hrbet dvema črnogorskima brigadama ter so ju hudo porazili.

V Srbiji vladajo silno žalostne razmere. Vojaki se puntajo, med ljudstvom pa vlada velika nezadovoljnost in mržnja proti kralju, ministrom in — Rusom, ki so potisnili Srbijo v to nesrečno vojsko.

Srbija bo težko vzdržala.

Zagreb, dne 4. oktobra.

Zagrebski namestnik državnega pravdnika, dr. Zimmermann, je dobil z južnega bojišča dopisnice, ki mu jo je pisal neki višji častnik; med drugim piše: Kar me v teh napornih dneh zadovoljuje, je, da napredujemo, in ne verujem, da bi se mogli Srbi še en teden ali dva držati. Lakota, slabo vreme in pomanjkanje municije nam pomagajo, da jih uničujemo.

Kralj Peter na begu.

Atene, dne 4. oktobra.

Grški listi poročajo, da so dosednji občutni srbski porazi silovito uplivali na kralja Petra in cel srbski kraljevi dvor. Kralj Peter živi v vednem strahu pred bodočimi dogodki, posebno, od kar se je ponesrečil vpad Srbov v Srem in je bila uničena timoška divizija. Strah kralja Petra je postal tem večji, ko je zadnji čas — kakor poročajo grški listi — se nameraval nanj napad in se je še-le v zadnjem hipu posrečilo, ga preprečiti.

Kralj Peter je dne 25. septembra zbežal iz Niša v mesto Prizren, kjer životari grozno preplašen v družbi malega števila zvestih mu državljanov in dvornih oseb ter je dobro zastražen. Med srbsko in grško vlado se vrše sedaj pogajanja, naj bi Grčija dovolila kralju Petru, da bi se on za nekaj časa naselil na kakem grškem otoku. Tam bi si rad Peter izboljšal svoje zdravje, ki se je zadnje dni zelo poslabšalo.

Krvava ustaja v Novi Srbiji.

Solun, dne 4. oktobra.

V Stiplju je prišlo med tamošnjim prebivalstvom in srbsko žandarmerijo do krvavih spopadov.

Prebivalstvo v mestu in okolici se je odločno branilo, vstopiti v srbsko armado ter je raje vzdignilo zoper Srbe svoje orožje. Punt se širi po vsej srbski Macedoniji.

Najnovejša poročila se nahajajo pred inserati.

Srbi proti Rusom?

Dunaj, dne 5. oktobra.

„Südslavische Korrespondenz“ poroča iz Niša, da se je sedaj javno mišljenje velikega dela srbskega ljudstva začelo obračati proti Rusiji. Posebno trgovci in obrtniki dolžijo Rusijo, da je ona kriva nesreče, v katero je sedaj prišla Srbija. Glasilo srbskega trgovstva, katero urejuje bivši minister Gaja, piše med drugim: „Z veliko skrbjo se povprašujemo domoljubi, kak konec nam bo prinesla dosedanja nesrečna rusofilska politika Srbije. Mi jadramo ali v popolno pogubo ali prav popolno rusko hlapčevstvo. Gospodarstvo ruske knute pomeni isto, kar je pomenilo nekdanj za Poljake popolno hlapčevstvo. Trupla nedolžnih žrtev ruske politike trohijo na bojnem polju, mi tišimo naše glave v težki ruski jarem, Srbija poginja, a naša vlada še vedno ne spoznava, kako daleč je zavozila. Naš glas, ki svari Srbijo pred nesrečno rusofilsko vratolomno politiko, pa ostaja zopet samo glas upijočega v puščavi.“

Srbom se odpirajo oči, da jih je Rusija vodila za nos in jih speljala na led.

Avstrijsko-rusko bojišče.

Maribor, dne 6. oktobra.

Kakor je posneti iz poročil, ki prihajajo iz avstrijsko-ruskega bojišča v Galiciji, se je nova velika bitka med Avstriji in Rusi že pričela. Vrhovni poveljnik naše armade, nadvojvoda Friderik, je poslal v nedeljo, dne 4. oktobra, cesarju Francu Jožefu ob priliki njegovega godu v imenu cele armade pristržno čestitko, v kateri naznanja, da so avstrijske čete, ojačene ter polne zaupanja v zmago rama ob rami z zavezniško nemško arKado, začele prodirati proti Rusom. Nadvojvoda pravi v tem brzojavu, da so vsi: častniki kakor moštvo, pripravljeni žrtvovati za domovino in cesarja kri in življenje. Cesar se je na brzojavno čestitko pristržno zahvalil ter je poslal armadi svoj pozdrav z željo, naj Vsegamogočni spremlja njegove ljube bojevnike.

Poznavatelji razmer pravijo, da se je nova bitka, ki bo gotovo ena najbolj srditih in krvavih, že v nedeljo, dne 4. oktobra, pričela. Do danes, v torek, dne 6. oktobra, ko grede to vrstice v tisk, še nimamo podrobnih poročil, kako se bitka razvija. Čitatelji bodo novejša poročila našli zopet med zadnjimi vestmi.

Kako je razpostavljena naša armada, kje je njena glavna bojna črta in v kateri smeri bo prodirala proti Rusom, iz važnih vojaških razlogov ne smemo zapisati. Eno pa je gotovo, da naša armada ne stoji sama proti Rusom, ampak imajo Avstrijci in Nemci sedaj sklenjeno, skupno bojno črto. Če smemo verjeti poročilom, ki smo jih dobili z bojišča, Rusi tudi nimajo več premoč nad našo armado.

Zadnjič smo poročali, da so Rusi vrženi s Karpatov nazaj v Galicijo. Ta vest pa se, kakor govore te dni došla nam poročila, žal, ni popolnoma uresničila. Naši so sicer vrgli Ruse pri prelazu Uszok in Toronya iz Ogrskega čez Karpate, a Rusi so udrili s tem večjo silo pri prelazu Körösmező na Ogrsko in so prišli celo v dolino reke Tise. Naše čete so se morale umakniti pred rusko premočjo do mesta Hosszomező. Mesto Marmarosziget (na zemljevidih — M. Sziget), ki leži ob gornjem toku reke Tise, so naši izpraznili. Kak namen imajo ruske čete, ki so prodrle tukaj na ogrska tla, se ne more reči. Ker niso posebno močne, hočejo menda samo vznemirjati ogrsko prebivalstvo. Sicer pa se bo v nekaj dnevih videle, ali bodo Rusi poslali še večje čete na Ogrsko.

Vsekakor stojimo pred velikimi dogodki. Naša armada bo vršila svojo nalogo v polni meri. Posebno naši vrlji slovenski vojaki se borijo kakor levi. Celo nemški častniki slavijo naše slovenske fante in moče ter jih stavijo za vzgled vsem drugim. Imejmo zaupanje v božjo pomoč in srečo našega orožja. Kjer je krepka volja, tam je tudi zmaga!

Kako je naša armada slavila cesarjev god.

Dunaj, dne 4. oktobra.

Na bojišču v Galiciji se je cesarjev imendan na posebno slovesen način obhajal. Generali, ki sodelujejo v vrhovnem poveljstvu, in vse prosto moštvo, se je udeležilo slovesnih sv. maš. V vrhovnem poveljstvu se je priredil skupen obed za vojskovodje. Obeda se je udeležil tudi prestolonaslednik Karl Franc Jožef. Ko se je prebrala cesarjeva brzojavka, v kateri se cesar zahvaljuje za častitke, ki mu jih je poslal nadvojvoda Friderik v imenu cele armade, je zaoril na

bojišču mogočen klic iz tisočih in tisočih grl: „Zivio cesar!“

Tudi vojaštvo je dobilo priložnost v hrani in druge ugodnosti. Po taboriščih se je razlegalo veselo petje in ukanje navdušenih vojakov.

General Auffenberg na junaško svojo armado.

Armadni poveljnik vitez pl. Auffenberg je izdal povelje:

Vojaki četrte armade!

V osemdnevem, junaškem boju, ste premagali pri Komarovem—Tyszovce mnogobrojnega, hrabrega sovražnika. Ni še utihnil grom topov te bitke, niso še bili msoči junakov, ki so obležali na tem bojnem polju, pokopani, ko ste zopet v požrtvovalni zavesti svojih dolžnosti obrnili svoje, z lavorikami okrašene zastave, na južno smer, da bi pomagali svojim tovarišem sosedne armade, ki je bila ogrožena od premoči. V teku nekaj dni so bile s krvjo prepojene poljane okrog Rava-Ruske, Magierova, Wisnenke priče hrabrega naskoka vrle četrte armade na novega, še mnogoštevilnejšega sovražnika. Tovarišem v stiskah je bilo pomagano! Zastonj je pošiljal sovražnik vedno nove čete nasproti četrti armadi; vse te so bile odbite in poražene vsled vaše vstrajne hrabrosti. Največjo hvalo domovine ste si pošteno zaslužili! Z zlatimi črkami bodo za vse čase zaznamovana vaša dela v zgodovini naše slovite armade in v zgodovini naše ljube domovine! Nič manj občudovanja vredno in pa slavno je bilo jekleno, vstrajno postopanje, s katerim se je rešila armada grozečemu sovražnemu obkoljevanju s težavno in naporno hojo.

Sedaj so končani naporni marši, rama ob rami stojite pripravljeni z drugimi armadami Najvišjega poveljnika, s slavnimi nemškimi zavezniki, da pokažete zopet sovražniku, da jeklena četrta armada ni pozabila naskakovati, zmagati in če je treba, veselo umreti za cesarja, kralja in domovino!

Kaj pripovedujejo slovenski junaki.

Slava pešpolku št. 87!

Vojak, bivši gimnazijec, piše svojemu profesorju: „Rad bi Vam natančneje opisal na bojiščih razmere. Bil sem že dvakrat v ognju: prvokrat od petka do nedelje, drugokrat od ponedeljka do petka v noči torej 3 in 4 dni. In v kakšnem ognju! Kdor tega ni videl, ne more verjeti, da je kaj takega sploh mogoče. Čudim se, da še živim. Zato pa tudi vsak večer predno zaspi, zahvalim Vsegamogočnega, ki tako očetovsko čuva nad menoj. Ako mi da sreča junaška, da se zopet vidiva zdrava, povedal Vam bom stvari, o katerih bodete mislili, da so nemogoče. V ponos pa si štejem, da služim pri našem domačem 87. pešpolku. Pevaje in vriskaje smo šli 26. avgusta v boj, brez zaslomb, po odprtem polju, proti zakritemu sovražniku, od dveh strani obsipani s krogli in šrapneli; pa šli smo naprej, častniki, med njimi sam general in več majorjev, sami s puškami v rokah v prvih vrstah. In smrt je imela žetev, grozno žetev! Ko je iz Nemčije navzoči general to videl, je rekel: „Videl sem že mnogokaj, toda kaj takega še nikoli. Kaj takega ne zmore noben drug polk. O tem bom poročal tudi v Nemčijo, ta polk mora dobiti tudi od Nemčije odlikovanje.“ — Poveljnik našega 3. bataljona 87. polka, stotnik Hahnschlager, rodom Nemeč, je rekel našemu moštvu, stoječ zraven mene: „Slovenci, Vi ste junaški fantje, izborni ste se borili. Pred takimi vojaki klobuk dol!“ — In če smo na pohodu kaj počivali ter so jezili razni častniki mimo nas ter povpraševali, h kateremu polku spadamo in ko smo rekli, da k 87., takrat so se izražali ti gospodje, med njimi celo od generalnega štaba: „O tem polku smo že dosti slišali, to so sami vrlji junaki!“

Glejte, gospod doktor, pri takih besedah pridejo vojaku solze v oči in potem naj ne bom ponosen, da sem pri tem polku?!

Pred nekaj dnevi sem bil z g. Tajek-om skupaj ter pregovoril z njim par besed. Kolikor se mi dozdeva, ga je vojska telesno že precej zdelala.

Rad bi Vam še veliko povedal, pa saj sami lahko uvidite, kako je z menoj, da sem namreč vojak.

Prosim, pozdravite mi vse znance ter mi oprostite, če Vas nadlegujem s tem pismom. Oprostite mi tudi, da pišem s svinčnikom, ni mogoče drugače, zamenjali smo črnilo s krvjo.

Naša armada ima ugodno stališče.

Dunaj, dne 4. oktobra.

Vojni poročevalec lista „Rundschau“ brzojavlja s severnega bojišča: Bitka se bo topotvršila pod znatno uglednejši pogoji. Nova bojna črta je jako ugodna. Zvezni armadi imata veliko napadalno silo, med tem ko je ruska moč že skoro zlomljena. Razpoloženje v obeh zveznih armadah je veselo in upolno.

Lvov bo kmalu zopet naš.

Berolin, dne 5. oktobra.

Bivši nemški poslanik v Lvovu, Heinze, je rekel krakovskemu dopisniku „Berliner Tagblatt“ sledeče: Nemško poslaništvo se je iz Lvova za sedaj preselilo v Zakopane. Mi smatramo to preselitev samo kot začasno in upamo, da bomo v sredi oktobra zopet v Lvovu.

Koliko ima Rusija ranjencev.

Milan, dne 4. oktobra.

Angleški list „Daily Telegraph“ je dobil iz Moskve poročilo, da se pripelje v Moskvo vsak dan okrog 5000 ranjencev z bojišča. Poznavalci razmer pravijo, da bo imela Rusija, predno bo vojska končana, gotovo nad 1 milijon ranjencev. Večinoma vse šole, cerkve in zavodi so spremenjeni v bolnišnice.

Potrlost v Petrogradu.

Iz Kristijanije na Norveškem poroča pisatelj, ki se je povrnil iz Rusije, da je zmaga generala Hindenburga in poraz ruskih čet v glavnem mestu Petrogradu osupnil vse prebivalstvo. Ravno tako žalost je spreletela Ruse, ko so izvedeli, da sta padla dva najboljša generala (imena so zamolčali), na katera so stavili vse nade. Občinstvo so o teh nesrečah obvestili le počasno in prikrito. Niso namreč navedli nobenih podrobnosti, toda očito so priznali veliki pomen poraza. Od tega trenutka se je celo ohladilo navdušenje za vojsko, toda vendar še z zaupanjem pričakujejo srečnih dogodkov v bodočnosti in upajo na zmago, dasiravno se bojijo, da ima ruska armada premalo častnikov.

Bodite mi iskreno pozdravljeni tam v naši lepi domovini!

Slovinci premagali Ruse.

Narednik našega slovenskega celjskega polka št. 87, katerega so v bojih v Galiciji zadele 3 kroglice, pripoveduje: Bilo je pri G. Kar naenkrat smo začeli na levem krilu povelje za naskok z bajonetom. Začel se je klic „Hura!“ in Bošnjaki so kakor vihra planili proti Rusom. Takoj nato pa je dobil isto povelje tudi naš bataljon in drli smo proti sovražniku, ki nas je obstreljeval, a nam ni prizadeval posebnih izgub. Bili smo oddaljeni od sovražne črte le kakih 50 korakov. Moj voj je imel pred seboj sovražni voj, ki je šel morda kakih 50 mož, in vsi ti so, kakor na povelje, dvignili roke kvišku, znak, da se nam udajo. Napredovali smo dalje, a ko smo prekorčili kakih 20 korakov, so Rusi hipoma pograbili za puške in nas sprejeli s salvo, ki je iz take bližine napravila res precej škode, a nas nikakor ne zadržala.

Strela božja, tako se pa nismo zmenili! Sem začel poleg sebe nekega pešca, rodom iz Primorskega, in zagrmela je brez povelja tudi z naše strani salva, ki je kar pometla po sovražnem voju. Nato smo pa udrli nad nje. Večina Rusov je padla, ostanek je pa drvil v divjem begu nazaj. Pred nami so ostali le še štirje: častnik in pa 3 pešci. Kot poveljnik voja sem ukazal desetniku, naj ujame častnika, drugim pa, naj primejo pešce. Desetnik, oddaljen le še kakih 8—10 korakov od ruskega častnika, je, držeč puško z bodalom pripravljen za naskok, stopil tja k ruskemu častniku, ki je držal roke kvišku. Ko je bil že tik pred njim, le še tako daleč od njega, da ga ni mogel doseči z bodalom, je častnik naenkrat z desnico kakor blisk hitro posegel po revolverju, ki ga je imel ob pasu, in že sem mislil, da je moj desetnik izgubljen. Toda le-ta je bil previden človek in je držal prst na puškinem trnku. Isti hip, ko je segel častnik po revolverju, je pritisnil desetnik na trnek in ruski častnik, zadet pod brado, se je mrtev zgrudil na tla; ostale tri smo ujeli, ne da bi bil kdo izmed njim le mignil s prstom.

Ta dogodek nas je poučil, da ne smemo zaupati sovražniku prav nič, da moramo biti skrajno previdni vselej in povsod. Tako smo tudi potem vedno delali in zgodilo se nam ni nikdar več, da bi nas bili Rusi, ki so že držali roke kvišku, potem še pozdravljali s salvami.

Moj voj pa k sreči tudi vsled povedane ruske zavravnosti ni imel težkih izgub. Bilo je le nekaj ranjencev, ki pa so bili vsi lahko ranjeni, tako, da jim ni bilo treba iskati pomoči za bojno črto.